

КАЗ БУКИ ВЕДИ

Никой не е в състояние да удържи силата на една идея, чието време е дошло! ...

ГОДИНА 9, БРОЙ 38, УЧИЛИЩЕН ВЕСТНИК НА СУ "Иван Вазов" гр. Плевен

март 2019

Вестникът е лауреат на Седмия национален конкурс за ученическа журналистика "Стоян Михайловски" - 2014 г. - първо място
Носител на трета награда в Шестия национален конкурс за ученическа журналистика "Стоян Михайловски" - 2013 г.
Носител на първа награда в Четвъртия национален ученически журналистически конкурс "Григор Попов" - 2016 г.
Носител на първа награда в Петия национален ученически журналистически конкурс "Григор Попов" - 2017 г.
Носител на първа награда в Шестия национален ученически журналистически конкурс "Григор Попов" - 2018 г.

Цена 1 лев

Да изпратим зимата така – с усмивки на уста

Тридесет четвъртокласници в продължение на четири дни преживяха незабравими мигове по време на ски училището в Беклемето, защото бяха сред избраните да участват в проекта „Научи се да караш ски“. Докато падаха и ставаха, те неусетно усвоиха много умения и се усетиха сигурни и уверени на снега. Показаха високи резултати и по време на финалното състезание, когато бяха отличени най-добрите. Кой са те и какви награди получиха, може да прочетете в училищния сайт.

Първи сме в тениса

стр. 4

България – вчера, днес и утре

Какво е Родината за мен

- ✓ Млади родолюбци печелят награди в надпревара по българска история – **стр. 2**
- ✓ За неовъзраздането, патриотизма по български и още нещо...

Напоследък стана много *тренди* да сме патриоти, както и да правим *bg memes*, на които да се смеем, но и да *relate-ваме*. Защо стана толкова модерно „да сме българи“? Това някакво

ново *възрождение* ли е? И ако да, то какво възраждаме днес, за какво се подготвяме, какво ще освобождаваме утре – **стр. 3**

✓ Ако искате да видите как Дон Кихот умира за парче салам, хай-дути са готови на въстание заради лютата наденица или пък да се насладите на телесния триумф на българина – включете телевизора! – **стр. 7**

✓ Аромат на рози и превзети обръщания – това ли е празникът, за който всяко момиче мечтае – **стр. 8**

Паметта и заветите на Апостола почетоха първокласниците. Рецитираха, четяха разкази, пяха песни. Решаваха занимателни задачи, които ги отведоха до името на родния град и датата на гибелта на великия българин.

✓ Какво показват числата в края на първия учебен срок и на кого пишем шест + – **стр. 4**

✓ Училището е най-лесната част от дългия житейски път – приемайте го като приятно задължение и като инвестиция! – **стр. 5 и 8**

✓ Творчески приключения в споделено пространство за мислещи хора – **стр. 9**

Репортер

Деца рисуват послания

Две първи и една колективна награда за нашето училище в общинския конкурс „Моето коледно послание“

Млади творци от СУ „Иван Вазов“ участваха в общинския конкурс за детско литературно творчество, рисунка и картичка на тема „Моето коледно послание“. Конкурсът се организира за шестнайсети път от Центъра за работа с деца и Община Плевен.

първо място в раздел „Коледни картички“, Ивана Транколова от 6а е отличена на второ място. Получихме и две поощрения в този раздел – те са за Стефан Станчев от 5ж и Габриела Хрисия Илиева от 6г клас.

За цялостно представяне на уче-

За пореден път наши съученици заеха призови места. На първо място бе класирана рисунката на Кристина Станева от 7б клас, а на второ - Елизабет Атанасова от 5б клас. Поощрение заслужи Полина Петрова от 5а.

Преслава Проконова от 6г е на

ниците от СУ „Иван Вазов“ бе присъдена и колективна грамота. Преподаватели по изобразително изкуство на отличените са Росица Симова и Клаудия Черакчиева. Честито на наградените!

В@З Буки Веди

Най-добри в спорта

Над 25 деца от нашето училище са отлични хандбалисти и заслужават нашата похвала. Златни медали и Купи спечелиха Борис Томов и Петър Атанасов от 3а, Виктор Нейчев, Владимир Парашкевов и Даниел Пацев от 3г, Иван Симеонов от 3д клас, Мартин Яков и Мартин Нейчев от 1д, Теодор Георгиев – 2г. Иван Петков от 6 клас е най-добър хандбалист сред 12-годишните в България.

Предстоящо

В следващия брой 39 на вестника по традиция отделяме заслужено място на зрелостниците. Много ни се иска да съберем подробна информация за техните успехи в науката, спорта и във всичко онова, в което са най-добри и са го показвали през годините. Искаме, преди да се разделим с тях, да им дадем думата да разкажат за всичко, което ги вълнува и което искат да оставят като послание на нас, помалките.

Затова много разчитаме на всички вас – изпращайте информация за всички, отличили се, завоювали награди в различни области. Очакваме и вашите текстове в първо лице, скъпи абитуриенти!

Адресът е същият: el_vestnik@abv.bg!

Да имаш позиция и да я защитаваш

За изкуството на аргументите

Ние в СУ „Иван Вазов“ провеждаме някои от своите часове по литература под формата на дискусия върху даден проблем. Ръководителят ни запознава със същината на поставения проблем и всеки заема своя позиция според гледната си точка. Оформят се две групи, всяка от които се подготвя предварително, събира информация, чете. Под ръководството на избрани от нас ръководители на двата екипа се уточняваме кои са подтезите ни, аргументите, как и в какъв ред да ги представим, за да бъдем убедителни. Когато дискусията започне, всеки екип представя идеите си за точно определено време, след което започват въпросите и отговорите.

Последната ни дискусия бе по проблема „Да бъдеш или да имаш“. Темата позволява доста задълбочени разсъждения, затова за всички ни беше интересно. Позициите се оформиха приблизително така - първата група смяташе, че „да бъдеш“, олицетворява човешките качества и всичко духовно, с което се раждаш и си отиваш и „да имаш“ следва от „да бъдеш“. Качествата водят до успеха, а не успеха - до качествата. Втората група противно на това смяташе, че „да имаш“, засяга не само материалното, а и ценности като здраве, щастие, любов, семейство, както и че въпреки всепознатото твърдение, че вътрешното е по-важно от вещите, материалните блага все

пак могат да послужат като стимул на човека да успява и „да бъде“.

След усилен опити на всеки да убеди останалите, че неговата гледна точка е по-добра, стигнахме до извода, че не бива да се увличаш в притежанията, но и не бива да ги отричаш - дотам, до където са в рамките на необходимостта. И всеки прие до някаква степен мнението на останалите. За съжаление не всеки час може да протича по този начин, но със сигурност е много по-приятно. Сега, след като прочетохте това, все още ли часовете по литература ви се струват скучни и безполезни?

Синтия Чалъкова 10б

Награди за млади родолюбци

13 златни, 17 сребърни и 30 бронзови медала в първия кръг на националното състезание „Моята родина“

127 ученици от втори, трети, пети и седми клас се включиха в надпреварата, която тази година бе на тема „140 години от Търновската конституция“. Много от участниците са членове на клуб „Млади възрожденци“. С най-добри постижения и **златни медали** бяха удостоени второкласниците Антон Димитров, Габриела Петранова, Даяна Стоенчева, третокласниците Александър Нинов, Габриела Ангелова, Денислав Стоев, Иво Радев, Мартин Младенов, Петър Атанасов, Рая Мари-

нова, Теодор Гевреков, Цвета Караджова, петокласникът Ивайло Войников.

Сребърни медали получиха второкласниците Гертана Христова, Христина Христанова, третокласниците Александър Пресолски, Андреа Генова, Валерия Скравенска, Венцислав Йотов, Дара Георгиева, Лилия Петрова, Лъчезар Петров, Марина Вълчева, Мият Дюришич, Никол Мошева, Преслав Йорданов, Юлия Романова, Юлия Цолова, петокласниците Михаела Йорданова и Теодора

Димитрова.

Бронзови медалисти станаха второкласниците Алекс Илиев, Виктория Недялкова, Даная Борисова, Димитър Лачовски, Ема Тодорова, Иван Вълев, Катерина Кристеску, Никол Бочева, Ния Петкова, Пламенна Михайлова, Радостина Георгиева, Савина Билицерова, Тома Стойчев, третокласниците Алпер Мустафа, Борис Йорданов, Борис Петранов, Валери Алипиев, Габриела Георгиева, Гертана Атанасова, Гертана Младенова, Денислав Брезоев, Йоана Цачева, Михаил Иванов, Момчил Белинов, Никол Божинова, Преслава Георгиева, Стелла Рафаилова и петокласниците Дария Георгиева, Михаела Стоянова, Тервел Костов.

Поздравления за всички родолюбци и за техните класни ръководители и преподаватели по история! Пожелаваме им успех и в следващите кръгове!

В@З Буки Веди

Среци с историята лице в лице

Най-добрият начин да научиш нещо е да се срещнеш с него. Това цели и проектът „Да градим Европа чрез ДИАЛОГ-ДИАЛОГ срещу популизма, расизма и антисемитизма“, по който работим в нашето училище. На 15 февруари се срещнахме с известни личности, свързани с историята, на които успяхме да зададем въпроси относно революциите на двадесети век. Аз, Зина Махму-

дова, и моята съученичка Сиана Стоилчева от 9б се срещнахме с Пелин Пелинов - виден български автор, описал преходите на миналия век в много от своите произведения. Ивайло Бънзаров и Александра Кончарска от 9в пък се срещнаха с Георги Панталеев – бивш икономически директор на театъра. Срещите ни се записваха и ние разбрахме много повече, отколкото можехме да научим от

учебниците. За финал дори получихме подаръци – книги с автограф, които непременно ще прочетем. Ние също върнахме жеста, като подарихме училищния ни вестник. Гостите се зарадваха и обещаха, че още същата вечер ще го прочетат. А ние нямаме търпение за още такива срещи, чрез които да се „срещаме“ с историята!

Зина Махмудова 9б

Време – 3 март 2019 год.

Място – град Плевен – място, което пази спомена за тежката и продължителна битка в хода на Руско – турската война и близо 200 паметници напомнят и до днес за битките по тези места

Тема – С пръст в раните

За българщината, неовъзраждането и още нещо

Напоследък стана много „тренди“ да сме патриоти. Да празнуваме, колкото се може повече празници, защото спазването на традициите е „goals“. Както и да правим бг тетес, на които да се смеем, но и да relate-ваме. Но защо стана толкова модерно „да сме българи“? Това се опитвам да разбера. Нали уж искахме да сме като останалите, нали бяхме горди европейци, защо изведнъж обърнахме погледа към нас самите? Това някакво ново „възрождение“ ли е? И ако да, то какво възраждаме, за какво се подготвяме, какво ще „освобождаваме“? Нужно бе да направя много заключения, за да си отговоря на тези въпроси. И не съм доволна от тях! Затова – помагайте и вие!

Далеч не си мислете, че не одобрявам топлиите чувства към родината. Не одобрявам, когато са пресиления и неестествени. А те изглеждат точно така! Сякаш някой ни кара насила да го правим. Насила да сме патриоти. Насила да обичаме България. Наскоро видях едни съученици да си правят българска фотосесия – облекли бяха народни носии и се снимаха из природата, обаче си бяха пуснали сръбска музика, ей така, за настроение. За какво го правеха? За да ги видят какви са родолюбци?! Родолюбието е нещо, което носиш в сърцето си, не е нужно да го показваш в социалните мрежи. И то какво родолюбие...! О, ами вероятно си спомняте за онова момиче, което отиде на бала си с народна носия. Защо точно тогава? Тази вечер всички се напиват, танцуват мазни ключещи и вършат неща, които няма да споменавам в училищен вестник. Та представете си как целият випуск се раздава на Азис, мятат се салфетки, а тя седи в ъгъла с една гайда и пее „Излез е Дельо хайдутин“. Защо? Защо точно на бала? Защо не облече носията, когато е наред полето, когато е близко до земята и до корените си, когато си е вкъщи? Не ви ли се струва по-българско... Но

пък кой ще я види наред полето, че е патриотка?! За това говоря. За тази принуденост, която обаче съществува. И се засилва с всяка изминала година! Ако това „неовъзрождение“ продължава в същия дух, ще настъпят големи промени. Вероятно ще доведе до пренаписване на учебниците по история. И именно за това реших да говоря с учителя ми по история, Горан Делиев, на когото съм много благодарна за това, че отдели от своето време и ми сподели своето мнение по въпроса. Нужно ми бе мнение на историк, защото историята е мъдър учител и обръщайки се към нея, можем да намерим много отговори. Може би сме осъзнали, че не можем да се впишем сред останалите народи и за това се отказваме да подражаваме на някого - това беше мнението ми преди разговора, такова бе и след това. Замислете се колко много сме искали да бъдем като американците например, но не се е получавало. Бърз пример - купиш си най-новия модел iPhone и после три месеца си само на лютеница. И колкото и да се опитваш да преследваш „великите“, в крайна сметка българското те намира и се оказваш българин, а не американец. Явно това е една от

главните причини да търсим българщината, но едва ли е единствената. Баща ми например е на мнение, че се нуждаем от патриотизъм, защото иначе ще изгубим държавата. Факт е, че много българи емигрират в търсене на по-добър начин на живот, а такъв намират в България много роми и бежанци. Ако не сме патриоти, България вече няма да е държава, в която живеят българи, защото ще сме пръснати навсякъде по света. Кое то осъзнаваме и се опитваме да закрепим, връщайки на мода българското. Но сякаш строим без основи. Твърде много избързваме за нещо, за което не сме готови. И резултатите са повече от потресаващи. И целият ни патриотизъм е двуличен, незнаещ и много фалшив. Един ден сме горди от народността си, а на следващия повтаряме „Ей, съсипаха я тая държава!“. Затова трябва да започнем от началото. Да опознаем миналото си, литературата си, настоящето си. И по този начин да оправим бъдещето си. И най-вече – да бъдем единни. Да действаме заедно. Защото промяната не се чака. За нея се действа. Действат всички.

Зина Махмудова 9б

Има ли българи патриоти днес?

Патриот е – душа дава
за наука, за свобода; ...
И е добър християнин:
не пропуца литургия...
И е човек с добро сърце:
не оставя сиромаси...

Макар в Ботевото стихотворение

“Патриот” да са изразени по-скоро насмешка и разочарование от себичното поведение на българина, то в него се показват и истинските патриархални ценности на един родолюбец. Този, който жалее за родината. Този, който би дал всичко за нея. Този, за когото няма по-хубава природа, няма по-

многозвездно небе и няма по-пенливи и сини морета. “Този” трябва да бъде “всеки” днес. Именно такива хора трябва да срещаме в ежедневието си, нашите приятели, роднини да са такива и най-важното – самите ние да бъдем истински патриоти. Но дали и в днешно време има такива родолюбци? Или само в миналото са съществували хора, милеещи за България? Тъжната истина обаче е, че така нужни ни днес, такива герои липсват. За съжаление, в човешката природа е заложено да не оценяваме това, което имаме, докато не го изгубим безвъзвратно. Затова всеки, заминал за друга държава, тъжи. Нима дори и да води добър живот там, не мисли за следващото си прибиране, за близките и въобще за тук? Може би единствените останали истински патриоти са те, защото само тези хора са усетили липсата на родното и чувството да си чужд някъде. Сигурен съм, че често им идва наум Вазовата фраза: ”О, Българийо, никога не си тъй мила, както кога сме извън тебе! Никога не си тъй необходима, както когато те изгубим без-

Деница Луканова, 6б

Добрите хора

Добрите хора се срещат рядко в днешния свят, но това не пречи на тези, които са останали, да вършат добри дела. Това, което те правят, често остава безизвестно, но е важно за живота на хората в нужда. Има много примери за доброта, сторена от хора, съпричастни към проблемите на бедни, изпаднали в безизходица или болни хора. Такива примери могат да бъдат сравнявани със Серафим от разказа на Йордан Йовков, да бъдат наричани шестокрили ангели, в каквито се превръщат за някого, чийто живот е бил подправен с горчива съдба. Доста често носят спасението в позлатено от доброта ковчеже и го отключват със сили, които само те притежават. Аз мисля, че те са магични хора,

при които магията се проявява по изключителен начин. Те извършват делата си не заради някаква цел, а от добро сърце, присъщо само на ангел. Делата им не се разчуват, а остават в сенките на времето. Все още не съм срещала такива добри хора, но много близки до тях, в лицето на лекари, учители и случайно срещнати на улицата, са ме впечатлявали. Много добри хора има по света, макар и да не се забелязват от всички. Те внасят в живота на много бедни, болни и хора в безизходица искрица надежда. Убеждават, че светът не е толкова мрачен. Те са тихите ангели на земята.

ПАТРИОТИ... ПО БЪЛГАРСКИ

ЗА ПЕТ ЛИЦА НА КРИВОРАЗБРАНАТА ЛЮБОВ КЪМ РОДИНАТА

Патриотизмът е все по-често срещана диагноза сред българите. Аз винаги съм се гордял с това, че съм роден в България, но дали ние, българите, избираме най-подходящото време и място, за да покажем патриотизма си?!

На пето място в класацията поставих пропагандата на патриотизъм в социалните мрежи. Когато влезете във Facebook, няма как да не ви е направило впечатление, че всяка трета публикация е от рода на: “България на три морета!!!”. Каква е целта на тези изявления, за мен остава загадка. Може би ще подтикне българина да се бори за превземане на нови територии или пък ще увеличи броя на туристите по гръцките курорти, част от Симеоновата България. И двете предложения ми звучат еднакво безсмислени. Четвърта позиция в класацията ми е трибагреникът, който все по-често виждаме на много оригинални места. Колко патриотично звучи да си закупим от китайски магазин калъф за телефон, тефтер, химикалка, магнит, портмоне с българското знаме. А дали произвеждат капаци за тоалетна в бяло, зелено и червено? Колко горд би се чувствал притежателят на това изобретение всеки път, когато влезе в помещението с двете нули. А защо не изтривалка за обувки в тези цветове?!

Под номер три поставих „патриотичния“ вандализъм. Сега се питате: „Къде се е чуло и видяло такова животно?“.. Ами в България. Нашата страна е богата с прекрасни архитектурни и природни паметници на културата. На повечето от тях Бай Ганьо е изрисувал надписи, които сами по себе си звучат много патриотично, но поставени на неподходящото място, те се превръщат в чиста форма на

вандализъм.

Второ място е за появата на аби-туриентите с национални носии на бала. Тази новопоявила се тенденция може би се харесва на повечето хора, но за мен е чиста форма на привличане на внимание. Доскоро тоалетът, който е най-лъскав и най-кичозен печелеше, но от пренасящане на “простотията по баловете” абитуриентите започнаха да търсят нов метод за привличане на внимание към себе си. Народният костюм стана често предпочитан вариант. За мен обличането на народна носия на бала, който няма нищо общо с народното творчество и обичаи, е чиста форма привличане на внимание към себе си, а не патриотизъм.

И победител в класацията са всички тениски с лика на Левски, Ботев, Паисий, които все по-често виждаме да се разхождат из нощните заведения. Не е патриотизъм да облечеш подобна дреха и да влезеш с нея в чалготека, почерпен да танцуваш под звука на балкански ритми... Смятате ли, че хората, които са се борили за нашето освобождение, са много щастливи от това? Трябва да сме патриоти, трябва да сме горди, че сме българи, но нека да знаем кога, къде и как да покажем любовта си към отечеството. В противен случай показваме много други неща, само не и патриотизъм. Най-малкото защото той не трябва да се показва!

Иван Жунтовски 12а

надеждно...!”

Вярно е, че има някакъв останал патриотизъм – все пак почти всеки чества народните празници, но дали това е достатъчно. Не мисля, че това е единственото, което ни кара да се чувстваме патриоти. Но ако продължаваме да хулим страната си, да бъдем чуждопоклонници, и тези останали капки патриотизъм ще се изпарят. Ще изгубим красивата гледка на хиляди българи, застанали пред паметника на Шипка на трети март. Трябва да съхраним българското в себе си, защото то е нещо сакрално, нещо свещено, магично. Именно то, наслоило се в нашите души, ни кара да изпитваме гордост и някакво чувство на извисеност в гърдите, гледайки как хората танцуват народни танци или пък когато виждаме всички шествия, организирани в дните на националните празници. За жалост до момента, твърде-

нието на Ботев в творбата “Патриот” се оказва вярно. Голяма част от хората не са родолюбци, въпреки че се смятат за такива. И тук е моментът, в който да довърша стиховете, които започнах:

Патриот е – душа дава
за наука, за свобода;
но не своята душа, братя,
а душата на народа...
не пропуца литургия;
но и в черква за туй ходи,
че черквата ѝ търговия!...

Сигурен съм, че можем да оборим това предсказание на един истински родолюбец. Вместо да харесваме чуждото, трябва да любим нашето. Вместо да сме от онези, които се лутат в тъпата на чуждопоклонниците и нежалеещите за родината, трябва да сме от тези, които солидно са стъпили на българската земя и смело твърдят, че са истински патриоти.

Велислав Вълчев 7а

Когато числата говорят, всички мълчим

Какво показват те в края на първия учебен срок

Няма как да пропуснем да ви съобщим на кого пишем шест + в края на първия учебен срок. Резултатите на 5-7 клас определят като най-добри **6а** клас със среден успех Отличен 5,69. Следвани са от **5а**, които им отстъпват само с шест стотни – те записаха резултат Отличен 5,63. На трето място, но с много малко разлика, са **6б** клас – Отличен 5,53. По-големите, разбира се, са и по-мързеливи – не успяват да достигнат до отличен успех, но са много добри. С най-високия среден успех за 8-12 клас са **8в** клас – Много добър 5,32. След тях са **12б** клас – Много добър 5,30 и с трети резултат са **12а** клас – Много добър 5,28.

Гордеем се с всички тях и им пожелаваме още по-високи резултати в края на учебната година! А на останалите – ако искат да се видят на страниците на нашия вестник, да не мързедуват!

6б клас

8в клас

СУ “Иван Вазов” бе част от Spelling Bee 2019

Имаме двама претенденти за участие в регионалния кръг на Осмото национално състезание по правопис на английски език

Велислав Вълчев от 7а се класира на първо място в училищния кръг, който се проведе на 23 февруари. Той успя да победи Кирил Танов, също от 7а, който остана втори. И двамата ученици имат право да участват на регионалното състезание, което ще се проведе през март във Велико Търново, а националното – на 21 април в София – пожелаваме им да стигнат и дотам. Специална награда пък от Федерацията на българските пчелари – Плевен получи Ивайла Николова от 2а клас, която достигна до 7 кръг. Подготовката и резултатите на претендентите преценяваше жури в състав Валерия Цветанова, Камелия Добрева, Антоанета Стоянова, Цецка Васи-

лева и координатор Десислава Бинова.

Spelling Bee е традиционно американско състезание, в което състезателите спелуват, т.е. произнасят буква по буква различни думи на английски език. Целта на състезанието е да повиши интереса на учениците към изучаването на английски език и да подобри знанията им чрез забавни и интерактивни дейности.

Състезанието се организира от Фондация “Корпус за образование и развитие - КОРПлюС”. То се осъществява в партньорство с Фондация „Америка за България”, Посолството на САЩ и Министерството на образованието и науката.

В@з Буки Веди

Успешен старт за нашите отбори

в Ученическите игри 2019

Първо място на тенис на маса за момичетата 8-10 клас в общинското първенство – продължаваме на областно ниво. Второто място в баскетбола при момчетата 5-7 клас също е наше. Трети са шахматистите 11-12 клас.

Това показват първите резултати в тазгодишната спортна надпревара. Очакваме отлично представяне и на останалите ни отбори. Желаем им спортен хъс, а в следващия брой на вестника ще ви разкажем за всички тях.

След последния звънец

Училището е най-лесната част от дългия житейски път – приемайте го като приятно задължение и се отнасяйте отговорно към времето, прекарано в него

Инна Попова завършва нашето училище с Випуск 2010 г., в хуманитарна паралелка. Четири години по-късно става бакалавър по “Връзки с обществеността”, а сега предстои да се дипломира като магистър в специалността „Виртуална култура“.

Работи още от студентските си години в агенция за дигитален маркетинг.

- Какво първо изниква в съзнанието ти, когато се спомене името на нашето училище? Какво остава, след като времето е заличило много неща?

- Остават най-милите спомени за всички прекрасни години. Връщам се назад с лека носталгия.

- Какъв беше класът ти, каква атмосфера, как се забавлявахте!

- Бяхме малък, но сплотен клас. Много различни един от друг, но съумяхме да намерим общ език. Както много често се случва, най-близки станахме през последните две години, сякаш усещайки, че един много ценен период от нашия живот вече ни се изплъзва. Имали сме много забавни моменти, дори имахме специален тефтер, в който ги записвахме! 😊

- Спомняш ли си някоя забавна случка – със съученици, учители?

- Забавно беше всеки ден, не мога да открия една конкретна.

- А кои моменти помниш като най-вълнуващи?

- Разговорите с учителите извън задължителните учебни теми. Тогава разбираш, че си пораснал и се учиш да „чуваш“ по друг начин. Много приятно чувство.

- Ако върнем времето назад, би ли се записала отново в същото училище? Какво ти даде и какво ти отне „Вазов“?

- Бях 12 години в това училище, не съжалявам за нито една. Нищо не

ми е отнело (може би само няколко часа сън). 😊

- Какво не знаят учениците, а трябва да знаят, докато са в училище. Това, което би превърнало времето им в училище приятно и по-полезно.

- Не трябва да забравят, че училището е най-лесната част от дългия житейски път. Да го приемат като приятно задължение и да се отнасят отговорно към времето, прекарано там.

- Помниш ли абитуриентския си бал – как изглежда той от сегашна гледна точка?

- О, да, мисля, че никога не се забравя. От сегашна гледна точка изглежда точно както е трябвал да изглежда тогава – красив, вълнуващ и шур.

- Кога и как стана изборът на професия – училището има ли заслуга за това?

- Училището ми помогна да усъвършенствам изказа и стила си на писане, което пък доведе до избор на специалност, в която това са задължителни умения.

- Какво мислиш за нашата образователна система? Какво трябва да се промени, за да са по-полезни знанията и уменията, които учениците получават в училище?

- Не бих могла да се ангажирам с конкретика какво трябва да се про-

мени. Какви знания ще получат учениците и как ще ги развият, зависи и от самите тях. Учителите са там, за да дадат посока и да предизвикат интерес. Всичко останало е въпрос на желание за себеповдигане и усъвършенстване.

- А какво би казала на учителите си – какви да бъдат или какви да не бъдат?

- На моите учители мога да кажа само благодаря – за знанията, за търпението, за отношението.

- Какво би пожелала на учениците днес? Какво не бива да пропускат, кое е важното? Кое е това, което ще им е много необходимо?

- Пожелавам им да бъдат мислещи и да предизвикват себе си.

В@з Буки Веди

Моето хоби

Ниагара от 9д клас за стрелбата с лък

Тя сподели с нас какво ѝ дава този спорт, как го съчетава с училището и какво е нужно, за да се задържиш в него и да печелиш награди

Започнах да стрелям с лък преди три години, но в състезания участвам малко повече от една година. Аз стрелям олимпийски стил, който е по-труден и по-различен от традиционната и ловната стрелба. Преди да започна професионалните си изяви, се явих на няколко импровизирани състезания. Там бях забелязана от селекционера на русенския клуб, който е един от най-старите в България, и получих доста добро предложение да се включа в техния отбор. Обаче отказах, защото исках да представям моя роден град.

Стрелбата с лък е уникален спорт. Помага много за съсредоточаването и самоконтрола. Тъй като е самостоятелен спорт, добрият изстрел носи на стрелца удовлетворение от самия него. Въпреки че прилично няма много движение като при другите спортове, стрелбата с лък развива равномерно мускулатурата на цялото тяло. Друго предимство е, че възрастта и телосложението не е от значение. Тук възрастта не носи повече натовареност, а повече опит.

Тренирам през ден, за да почиват мускулите ми. През учебната година тренировките ми са по 2 часа, а лятото отделям доста повече време. Не бих казала, че стрелбата ми създава трудности в училище. Дори смятам, че ми помага. Благодарение на реда и дисциплината от спорта съм по-съсредоточена и се справям по-бързо с ежедневните задачи.

Ходя на състезания по-скоро за да опозная бъдещите си противници и

да свикна с реда по провеждане на самото състезание. Предпочитам първо да усвоя добре техниката и тогава да се изправа и да покажа уменията си.

В нашия град няма много хора, с

които да се упражнявам, защото оборудването е по-скъпо и зависи от личните характеристики на човек. В Плевен този спорт не е разпространен и няма традиции. А и в България този спорт не е много известен, въпреки историческата му значимост. Сериозен проблем е липсата на достатъчно квалифицирани тренъори в страната. На състезание участват по около 100 човека поради малките възможности на клубовете, което е далеч от световния мащаб. В чужбина спортът има доста по-добро финансиране, затова например в САЩ участниците в състезание достигат до 3000.

Елица Борисова 9б

Гостуват ни СкандаУ в едно интервю с усмивка и намигване Ти не си изгубен, просто си много рано в процеса

Ако искате да разберете какво означава това на техния език, непременно прочетете това интервю. Само така ще разберете посланието на Лъчо и ТоТо, изпратено специално за вас, читателите на вестника. Това стана по време на тяхно гостуване в Плевен, когато те бяха любезни да се срещнат отново с нас. Първата ни среща бе преди няколко години, когато те бяха в нашето училище и ние пяхме и танцувахме заедно с тях.

- Коя е най-неловката ситуация, в която сте попадали?

ТоТо: Днес също имахме неловка ситуация, заради която даже спряхме. Неловките ситуации при нас са безброй.

Лъчо: Още с раждането си сме попадали в една неловка ситуация, като повечето хора предполагам, и тази неловка ситуация продължава до ден-днешен.

ТоТо: Лъчо: Даже те са толкова нагъсто, че чак не можем да ти извадим конкретен пример за такава.

ТоТо: По-лесно можем да ти кажем ловка ситуация.

- Как бихте се описали с една дума?

Лъчо: Предполагам, че това е работа на другите хора.

- А ако попитам хора, които ви познават много добре, кои са трите прилагателни, които ще ви опишат най-добре, какво ще чуят?

Лъчо: Зависи кого питаш. Ако питаш хората, които ни харесват, ще чуеш много добри епитети. Ако питаш хора, които не ни харесват, ще получиш съвсем различни от-

зивни. Би било наивно от наша страна да изброим какво би било най-често срещано или какво не би било най-често срещано.

ТоТо: Виж, сега близък човек до нас е и бате Пешо. Той ще даде едни прилагателни, докато нашите родители ще ти дадат други. Майките ни биха казали нещо, което е свързано с това какви синове сме. Пешо би казал какви изпълнители сме или какви хора сме, или съвсем други неща.

- Как се чувствате, когато сте на сцената и виждате феновете си да пеят и да се забавляват заедно с вас?

ТоТо: Вълнуващо.

Лъчо: Удовлетворени сме, когато виждаме, че работата ни доставя удоволствие на хората, а работата ни е да доставяме удоволствие на хората. Когато успяваш да направиш това, за което си дошъл, се чувстваш удовлетворен.

ТоТо: То е малко като соларния панел на екоавтомобилите. Като имаш панел, вървиш на електрое-нергия, а като имаш слънце, пане-

лът се загарява и го има и се въртят нещата. Едното без другото не може. Нали знаеш спирачките. Натискаш спирачки и това зарежда панела. Това означава, че можеш да вървиш повече. Хем спираш, хем ти дава скорост да вървиш повече. И е някакъв странен процес.

- Обичате ли животните? Имате ли домашни любимци?

ТоТо: Значи обичам си само моите животни. Всичките животни – не.

- Мислите ли за издаване на албум? Каква ще е следващата ви песен?

Лъчо: Откакто има instagram, спряхме да публикуваме албуми във facebook, така че по-скоро - не. А за следваща песен...

ТоТо: Каква може да е? Върху музика – предполагам.

Лъчо: В началото да пише „СкандаУ“ и след това тиренце...

- Отправете своето послание към учениците от СУ „Иван Вазов“.

Лъчо: Да превърнат първите дванадесет години в училище наистина в учебни, защото те са за това. Да използват това време и да си из-

граждат някаква представа за бъдещето и за това, с което искат да се занимават. И след като завършат образованието си, да се занимават с нещата, с които си мечтаят да се занимават. Без образование те няма да имат нужната начална основа. Нито ще могат да разберат с какво им се занимава в смисъла на думата „разберат“, нито ще имат равен старт с другите, на които им се прави същото, за да постигнат добри резултати, което да ги изстреля напред в класацията.

ТоТо: Аз им пожелавам да следват себе си, защото много често в

днешно време хората следват някого другия. Да следват себе си в това, в което си решат да правят, а за да последваш себе си, трябва да опознаеш себе си. Затова да стават по-отворени към себе си. Да се опитат в тези дванадесет години максимално да опознаят себе си, обучавайки се от знанията на другите хора, които са вече в книгите, които учите. Така че първо учите, опознавате себе си и тогава правите избора в живота си, който не трябва да е нищо друго освен – последвай себе си. Така че да са живи и здрави.

Лъчо: Има една приказка „Ти не си изгубен, просто си много рано в процеса“

ТоТо: Да. Именно.

Лъчо: Като тръгнеш някъде на път, пътищата са много идентични и ако не ти кажат например, че този път е за Плевен, ти няма да знаеш, докато не стигнеш, където води този път. Така че в началото всеки път е еднакъв, но мястото, към което те води, е различно. Така че ако някой се чувства изгубен, просто е много рано по пътя си. ТоТо: И да не бързат със заключенията и с решенията. Да дават шанс на себе си и на съучениците си. Давайте си шанс!

Людмила Венциславова 8а

Честит празник, мало!

Mama

Мама ме дарява с криле,
гради ги перце по перце,
желание всяко мое изпълнява
и сърцето си за мене дава.

Осми март е празник най-щастлив,
Осми март е ден велик.
Тогава е денят на мама
и тя много обич заслужава.

Вплела пръсти в моите коси,
гали ме със своите очи,
силно ме прегръща и ми подарява
всичката любов, в сърцето си събрала.

Деница Луканова 66

Благодаря ти

Осми март е ден на мама!
Осми март е ден щастлив!
Той със радост ме дарява,
прави моя свят щастлив.

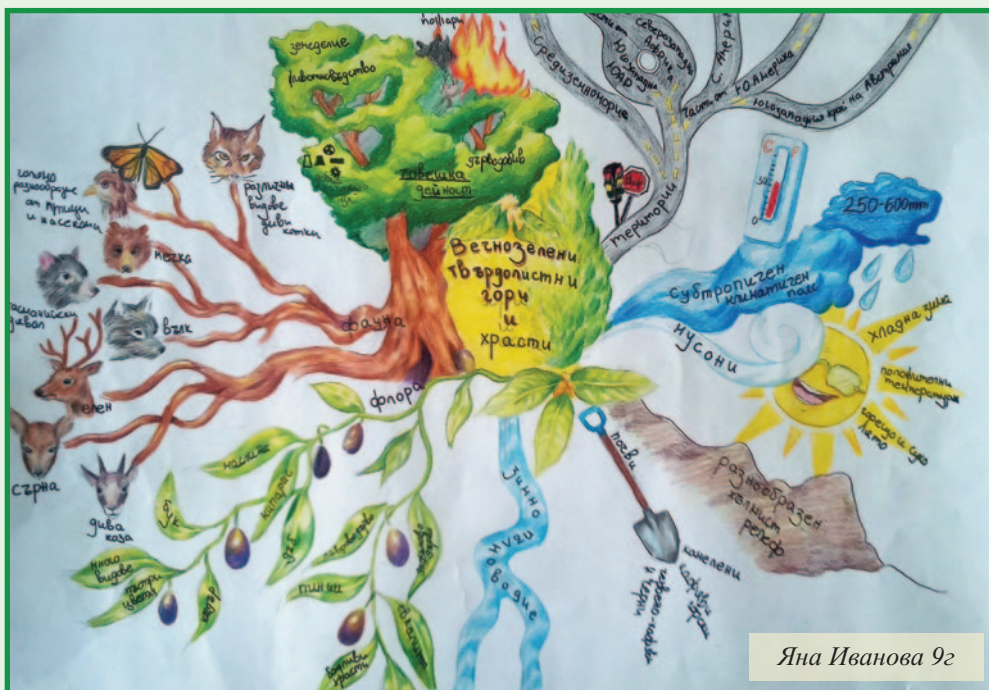
С китка пъстра ще посипя
майчините хубави ръце
и с милувки ще обсипя
скъпото за мен лице.

Всичките звезди небесни
искам да ти подаря!
В тях ще грее мойто детско
слънчево „Благодаря“!

Анна Тилова 6б

Природни зони

Всички ученици от девети клас изработиха мисловни карти за всяка природна зона по метода на Тони Бюзан. Някои от тях показаха много творчество и завиден талант.

www.suivanvazov.com

Винаги актуална информация за:

- Текущи събития, предстоящи участия, конкурси, състезания
- Статистика на резултати от учебната дейност
- Богат фото- и видеоархив, запечатал знакови моменти от училищния живот
- Архив на училищния вестник
- Прием на нови ученици за предстоящата учебна година

Имената ли определят хората или хората - имената

За необикновените имена

Вероятно повечето от вас носят името на някой светец или велик владетел. Сигурно сте свикнали да виждате първото си име в учебниците по история. А какво е чувството да има още поне двама ваши съименници във випуска? Тази статия не е за вас. Тя е посветена на онези, които не празнуват имен ден, понеже просто няма такъв. На онези, които повтарят как се казват при запознанство. Онези, чиито имена често се бъркат, макар и да се четат така, както се пишат. Днес ще говорят те – носителите на нетипични имена.

Казвам се **Ниагара**. Баща ми е избрал това необичайно име. Той е искал ново начало за мен - да не бъде кръстена на никого, да не нося чужд късмет. Така той ми е дал запомнящо се име, което носи голяма сила. Древна прабългарска традиция е децата да се кръщават на природни сили и стихии от уважение към природата. Ниагара на ирокезки означава “гръмотевична вода”. Водата може да бъде тиха и спокойна, но и могъща стихия, преминаваща през всичко. Този баланс, това величие на природата, скрито в моето име, оставя отпечатък у хората. Мисля, че името отговаря на характера ми. Затова го харесвам и го нося с гордост. А дали бих кръстила своето дете с необичайно име? Със сигурност!

ЖанинАл-Шаргаби: Идеята за името ми е то да бъде интернационално. Баща ми е от Йемен, а майка ми е българка и когато са избирали име, са искали някое, което да преминава отвъд конкретни исторически или културни граници и контекст. Доколкото знам, историята зад него е, че един ден баща ми гледал арабските новини и чул за някакъв град на име Жанин, в който имало бежански лагер. И на него му харесало самото име като звучене. И вече не

което произлиза родът на баша ми и някои имена носят името и идеите, стремежите и ценностите на предците ти. Трябва да има имена, които да крият смисъл, не просто да кръстиш детето си Наруто или Гучи, а да имаш някакъв реален замисъл за това, какво даваш на детето си чрез това име – идея, ценност. И дори името да е странно, да трябва да си го казваш по два-три пъти и да го бъркат, като ти пращат неща по „Еконт“ или в училище, аз вярвам в това, което стои зад името ми.

Зина Махмудова 9б

Музи и пегаси

New Year's resolution

It was Friday evening and it had just started snowing. New York City was surprisingly cheerful these past few days, with Christmas and New Year's Eve around the corner. As usual the streets were bustling with people - poor souls buying last minute presents and onlookers that secretly enjoyed and laughed at their struggle.

“Can’t we do this later?” Jax murmured, trying to keep up with the girl who was weaving through the crowd expertly a pace or two ahead of him. Roxanne only laughed, glancing back at him with a mirthful glint in her eyes.

“Later would be too late!” she insisted, giving him a jolly ‘ol smile.

The male sighed and just followed behind his companion. Roxanne liked the hustle and bustle of the city, since their shared home was out of the city and quite isolated. Jax, as much as he loved his dear girlfriend, was over it.

There was a reason their home was out of town, that being - he didn't like people! Well-except for Roxanne, but even that was a stretch sometimes.

Christmas rolled by without a hitch. Rixanne sent presents to her mother and younger sister and was pretty much content with staying at home for New Year's Eve- much to Jax's delight.

“Any resolutions?” she asked him, and he gave her a noncommittal shrug. She let him off that time.

As fireworks went off and off, the two cuddled on their couch together and at last he said, with endearment in his voice:

"Will you marry me? That's my New Year's resolution."

Виктория Енева, 10в

Есето е класирано в Общински кръг на Олимпиадата по английски език

Ако искате да видите как Дон Кихот умира за парче салам, хайдути са готови на въстание заради лютата наденица или пък да се насладите на телесния триумф на българина – включете телевизора

Къде свършива лъжата и откъде започва истината в рекламите?

Телефони, автомобили, прах за пране, лекарства за всяка една част от тялото и храна – мнооого и различна храна... По телевизията ежедневно ни преследват реклами, платени от различни компании. Те са наясно, че щом нашите баби ги видят, веднага ще изтичат в магазина, в аптеката, за да си купят най-новия мехлем за ставите, защото по телевизията казват, че е по-добър от онзи, излязъл преди 3 месеца, или пък хем по-евтиния, хем по-добър салам... Къде свършива лъжата и откъде започва истината? Доколко тази рекламна атака е провокация към нашата интелигентност и разум?!

Не отричам, че рекламираните перилни препарати изпират по-добре от сапуна на село, направен от свинска мас, и миришат на красиви цветя. Но и вие не може да отречете, че телефоните, които всички използваме, „закусват, обядват и вечерят“ заедно с нас. Редовно по телевизията ни атакуват с реклами за най-новия модел телефон, който е още по-голям по размери от предхождащите го, който има по-добра камера от другите и т.н. Тъй като народът купува все повече техника, фирмите се надпреварват да произвеждат още и още телефони. В миналото са били необходими не години, а десетилетия, за да се проектира даден модел автомобил и да излезе на пазара. А по телевизията през няколко месеца виждаме някой нов модел, който, разбира се, е с повече екстри от останалите. Дали не е за сметка на качеството?!

А храната?! Там нещата са направо извън контрол. Колко може да изяде един човек? Съдейки по рекламите - много. Рекламите показват, че българинът яде месо в космически количества. По няколко пъти на ден по всички канали ваят, ваят реклами на колбаси. В тези реклами лирически герои са българското духовенство, Дон Кихот и Санчо Панса, както и хайдутите, борци за сво-

бода... За да могат колбасите да докажат качеството си, се излиза смело от настоящето и още по-смело и безотговорно се посяга на миналото. От битките за освобождение чак до далечния Ренесанс в Европа. В рекламите се обсъждат вечни теми - за свободата, за греха и изкуплението. Рекламите отвеждат в дома около бащиното огнище, както и в църквата при „вярващите“. Създадени са 134 реклами, свързани с наденици, кренвирши, филе „Елена“, шунка и кайма. В повечето от тях колбаси се ядат по време на пост от църковни лица, жени се изповядват, защото са прегрешили с филето, българските хайдути вдигат въстание заради лютата наденица, а Дон Кихот умира за парче салам... Определено българските реклами, свързани с колбаси, пренаписват класически разкази и романи.

Ясно е, че рекламите са художествена измислица. Те са преувеличени. Тъй като големите компании трябва да печелят от продуктите, които създават, те финансират все повече и все по-атрактивни реклами, в които участват известни личности, пресъздават се герои от миналото и т.н. Не трябва да бъдем толкова първични и да попиваме всичко, което ни е представено увлекателно. Защо позволяваме друг да настоява нещо да е

по-добро от друго? И колкото и да ни се иска да кажем, че не сме от тези, които се поддават лесно, всеки може да изброи, сигурна съм, много случаи, в които е попадал в тези рекламни уловки и се е хващал сам в мрежите им.

Няма жив българин, който да не е гледал рекламите, на които хората се намират около огромни, препълнени с храна маси, и ядат, и пият, а на другия ден имат болки в стомаха. Лошото е, че и извън света на рекламите се случва абсолютно същото, че те ни влияят. Всеки наш празник ние прекарваме около масата. За българите празниците са се превърнали в трицифрени сметки в магазините. При приближаване на Коледа всички чуваме обичайния израз „Пак няма да се става от масата“ или „Голямо ядене ще пада“. Да, истината е, че по време на празниците ние добре се грижим за телата си. След празниците пак - фитнесите се пълнят и пълнят. У някои българи не се е променила дори културата на хранене. Те просто са байганьовци на масата – плюска, сърба, поти се, „трие люти чушки в чорбата, потънал в наслада“. Образът на Алековия Бай Ганьо наднична отвсякъде. Телесното у българина надмогва и побежда всичко останало. И традициите, и религията, и народопсихологията,

и културата ни се БИТовизира, МА-СОВизира /чак сега разбрах какъв е произходът на тази дума/. Истината е, че въобще не се интересуваме каква е причината, поради която се ядат нечетен брой ястия на Бъдни вечер например. „Масата“ казва, че трябва да имаш последен модел телефон, „масата“ определя, че трябва да не се спазват никакви обноски, а нека се замислим, че точно тази „маса“ ще пише и закони след време. „Масата“ плаща и рекламите. Харчи своите пари, за да покаже великото българско ядене. А ние какво ядем според тези реклами? Изядохме героя на Сервантес – Санчо, убихме героите, които се борят за свободата, изядохме киселото мляко на някоя баба, изпихме под формата на кафе няколко държави – Бразилия, Колумбия, но все пак „научихме“ английски с помощта на маргарин, както и научихме баба да казва “Thank you”. Тъй като в рекламите са намесени лакомите духовници, препоръчвам на производителите и някой салам „Тартюф“. Този герой на Молиер много добре се вписва в наши дни и на нашата маса. Да не е предшественик на Бай Ганьо, а? Може би просто Молиер и Алеко са виждали в бъдещето. Но всъщност кой знае дали ще свърши работа този Тартюф – нямам представа каква част от потребите-

лите на реклами знаят кой е и защо го предлагам?!

Реклами трябва да има. Светът се развива и ние трябва да сме в течението на промените на пазара. Но нека не им се доверяваме напълно. Нека не ги приемаме сй така, първосигнално. Не трябва да превръщаме дребнотемията – дали си с определена марка телефон, дали ползваш определен прах за пране или ядеш салам само от определена марка, в смисъл на живот, в начин да съдим другите, защото не са като нас. Разбира се, че всеки човек има правото да избира какво да купува, яде, слуша, гледа и т.н. Ще направим по-добро впечатление, ако бъдем себе си, а не такива, каквито другите искат. Също и ако бъдем по-образовани, за да различим преувеличението от истината. Понякога, когато показваме на света начина, по който отбелязваме празници или по който се забавляваме с приятели, рискуваме да се изложим. Както себе си, така и нашата родина.

Телесният триумф на българина взема заплашителни размери. Българското тяло заговаря все повече, расте и желанието му за себепознание. Време е да станем от масата и да изключим телевизора!

Анна Стайкова 116

Интеркултурен диалог

Цветовете, вкусовете, звуците и лицата на азиатската култура

през погледа на едно типично европейско момиче

Интересът ми към източноазиатската култура започна преди около 3 години. Мои приятели на село гледаха анимета и често ме караха да изгледам някое, но аз, както и повечето хора, смятах, че те са глупави и са за малките деца. Те бяха доста настоятелни и започнаха да ми показват доста клипове в интернет на различни анимета, с което привлякоха интереса ми. Първата японска анимация, която изгледах, беше свързана с баскетбола. Като цяло не харесвах този спорт, но това аниме преобърна представите ми. Впоследствие започнах да гледам и истинския спорт и осъзнах, че анимето е изключително достоверно и е изцяло базирано на истински факти. След това аниме се вма-ничих и по други, прекарвах дни и нощи в гледането им. Наистина ме заплениха, бяха като изцяло различен свят и това ми харесваше. Година по-късно открих и кпоп музиката. Една моя приятелка от София ми пусна клип на свой съученик, който танцува на кпоп песен. Наистина много ми хареса самата песен и я потърсих в интернет. Преди това не бях слушала този тип музика, въпреки че слушах всякакви жанрове, но имаше нещо в тази песен и тези момчета, което ме спечели веднага. Впоследствие, 2 години по-късно, мога да кажа, че всеки един е наистина много различен и разпознаваем. Този тип музика се превърна в най-любимото ми нещо. Но това не дойде от музиката, а от точно тази група. Тя се казва BTS и самите членове на групата ме накараха да искам да гледам и слушам все повече.

Сега честно мога да кажа, че обичам тази култура. Обичам музиката, традициите и киното им. Изучавам дори корейски език. Обичам това, че са различни и не се притесняват да го показват. Не се срамувам от това, което слушам и гледам, и ще се радвам повечето хора да гледат с интерес, а не с пренебрежение към тези страни, защото те са уникални и заслужават вниманието ни.

Харесват ми енергията и страстта, която влагат в танците и песните си. Те ме накараха да мисля, че всичко е възможно, ако положиш труд и ако се постарая достатъчно.

През последните няколко години източноазиатската култура придоби сериозна популярност. Япония, Китай, Южна и Северна Корея впечатляват света с разнообразната си кухня, обичаи, език и традиции, но и с киното и музиката си. Японските анимета и южнокорейският поп завладяха постепенно голяма част от световните медии и интернет пространството. Фактите и историята на тези страни изумяват държавите от Европа и Америка заради своята неподправеност и изключителност. Някои от фактите, които съм подготвила, ще ви изненадат и озадачат. Но също така се надявам, че ще станат повод да се заинтересувате от тези страни, от тяхната култура и традиции.

КИТАЙ

В Китай няма сирене. Липсва почти всякакъв вид млечни продукти. Китайците ги смятат за отвратителни и изключително безвкусни. Поради големия брой население някои китайци все още живеят в пещери. Около 35 милиона души са се пригодили към този живот.

За голяма изненада сладоледът е бил изобретен в Китай 2000 години преди Христа. Китай е също родина на футбола. Играта е измислена 300-400 години преди Христа. Нарича се “кую” и в превод означава ритане на топка с крак.

Доста познато е, че в Китай се хранят с кучешко и котешко месо. През последните няколко години консумацията им обаче е намаляла. Около 4 милиона котки се изяждат годишно. Консумацията на кучета и котки е заменена с тази на змии. Те придобиват все по-голяма хранителна популярност.

Играта PlayStation е забранена в Китай. Тенисът на маса е национален спорт на страната. Полицията в Китай използва гъски вместо кучета, защото те са смятани за доста по-агресивни, което ги прави идеални в преследванията и арестите на полицията.

В Китай за първи път е съдена жена, защото е грозна. Въпросната жена

имала заболяване, което се предава наследствено, но си направила редица пластични операции, с които прикрила дефектите си. След като си намерила съпруг и им се родили няколко деца, те проявили нейното заболяване и мъжът ѝ я осъдил.

СЕВЕРНА КОРЕЯ

Може би най-коментираната страна в момента се слави с множеството си закони и забрани. Някои от тях са абсурдни, но са факт.

В Северна Корея има само 28 одобрени прически, които всъщност много си приличат. Кока-колата е забранена. В държавата има само 4 телевизионни канала. Всички те са свързани с политика и с президента Ким Чен Ун. В Северна Корея са забранени западните списания, дрехи и дори спортните коли. Изключено е да видите човек, който притежава някое от изброените.

Марката „Apple“ също е забранена. Продажбите са редки и ограничени. Почивките в чужбина също са забра-

нени.

Северна Корея не разрешава и кучетата за домашни любимци.

ЮЖНА КОРЕЯ

Противно на очакванията, малцина корейци са опитвали кучешко месо. В Южна Корея са широко разпространени пластичните операции.

Южна Корея придобива все по-голяма популярност благодарение на кпоп групите си. Те представляват група от няколко момчета, които пеят, танцуват, рапират. Една от най-известните момчешки групи в света в момента е корейска и се казва BTS. В Корея е много широко разпространено продаването на копринени буби. Те се смятат за деликатес и се сервират печени като фъстъци.

Южна Корея е една от най-технологичните страни в света. Корейската азбука се казва Хангъл и се състои от 24 знака, 10 от тях са гласни, 14- съгласни.

ЯПОНИЯ

Япония е световноизвестна с метрото си и с голямата си технологичност.

Япония придобива все по-голяма популярност благодарение на аниметата и мангите, които произвежда. Аниметата представляват анимирани сериали или филми, които противно на очакванията не са за малки деца, а някои от тях засягат сериозни теми и проблеми в обществото. Мангите са направени под формата на комикси и също като аниметата някои от тях са за напреднала възраст.

Японците ядат супа от делфини. Тя е смятана за деликатес, но много хора са против приготвянето ѝ.

Тротоарите през зимата се затоплят. В Япония е деликатес също и конското месо. То се яде сурово и се реже на тънки парчета. Нарича се “басаши”.

Повечето японски думи се състоят от 2 до 4 срички, но има и изключения. Например думата “ханетокавагоха-наереруото”, която се състои от 13 срички, означава описание на звука, който се чува при отделянето на месото от кокала.

Милена Конова 116

14 февруари - как да се насладим на самотата

Аромат на рози и превзети обръщения – това ли е празникът, за който всяко момиче мечтае?!

Мислим си, че всичко по темата Свети Валентин е вече казано. И ние във вестника сме разсъждавали многократно за това. И все пак - няма как да отречете, че се вълнуваме на този ден, всеки по свой собствен начин. Едни чакат да получат валентинки. Други нямат търпение да получат изненада от половинката. А трети ненавиждат този празник, защото просто никой не ги харесва, и казват, че празнуват Трифон Зарезан. Как ли?! Но дълбоко в себе си всеки един от нас се надява на едно – да има с кого да прекара деня. Днес ще ви разкажем за един по-различен 14-и февруари. След който толкова се разочаровах, че започнах да презирам любовта. Ако сте необвързани, е препоръчително да прочетете за него. А ако сте обвързани - е задължително!

Бях първа смяна и прекарах сутринта в класната стая. Още с влизането си забелязах многото балони във форма на сърце и червените рози, вързани с бели панделки. Не бяха за мен, принадлежаха на няколко момичета. И да ви кажа честно, никога не бях виждала тези момичета толкова щастливи. Тогава си дадох сметка колко по-жив изглежда човек, когато е влюбен. Лицето поруменява, усмивката става по-широка, очите засияват. И бях много щастлива за приятелките си. Цялата сутрин мина много спокойно. Гледах как някои получаваха валентинки и ставаха неадекватни. Други пък ми показваха подаръци, които ще подарят. И слушах разказите им за това къде ще водят любимата. И макар и никой да не ми обърна внимание, аз бях щастлива, защото всичките ми приятели бяха

щастливи. Свършихме училище и видях много прегръдки и целувки на входа. А аз... къде да ходя, какво да правя, принудих се да се прибера. Закрачих по улицата, смело и бързо, стъпвайки в локви и кал. Очите ми бяха твърде заети да наблюдават повече хората около мен, отколкото краката ми. Обръщам се наляво - момиче носи букет с червени рози. Обръщам се надясно - момче подарява на момиче червена роза. Зад мен - някакъв мъж купува от една баба червена роза, вероятно за приятелката си. Все още леко замаяна, стигнах до спирката и станах свидетел на тийнейджърска любов. Той ѝ каза „Обичам те безкрайно много, слънце мое!“, тя му отговори „И аз теб, пате!“ Бързах да се кача в тролея, където седнах до една качичка, чийто букет от червени рози ми пречеше да виждам. Но дори и не помислих да се оплача, виждайки как на другата седалка едно малко момче е притиснато от голяма плюшена мечка. Най-сетне дойде ред да слизам и аз неволно се усмихнах, усещайки отново чист въздух. След две минути си бях у нас.

Хвърлих раницата настрана, съблякох якето си и се отпра-

вих в хола. Нямахме никого у дома и се възползвах от ситуацията, за да обядвам желирани бонбони. Намеших си един страхотен трилър, на който се наслаждавах „обядвайки“. И изведнъж... ми спря тока. Какво може да прави човек, когато няма нови уроци за учене, приятелите му са навън, телефонът му е без батерия и той е напълно сам, без ток, на тъмно и на студено? Познахте! Сега си ме представете седнала на леглото, увита в едно одеяло, дъвчеща бонбони и гледаща в една точка. В ден, в който всеки се забавлява с любимия човек. Не е приятна гледка. И не ми оставаше друго, освен да мисля. За живота, за деня, за любовта, на която всеки се радваше в онзи миг, но не и аз. И си се представях как получавам и аз червена роза, как ме наричат „слънце“ и после ме водят на ресторант. Но не се зарадвах. Защото всеки го бе изпитал по един и същ начин. Защото всеки бе получил едно и също. Защото през целия ден не видях нищо различно, а аз не исках да съм поредното момиче, залгвано с тази посредственост, неоригиналност.

Защо задължително червена роза? Сякаш няма други цветя! Не стига, че е толкова скъпа, но дори и не е

специална! Защото всяко момиче я получава. Момчета, какво ви пречи да купите нещо далеч по-евтино. Като лале, или божур, или хризантема, или каквото и да е, само да не е роза! Нищо нетипично, което да я изненада. Поднесете го с любов и кажете на момичето, че цветето е като нея – различно, но красиво.

Ами вместо да ѝ викате „принцесо“, „сърчице“ или „слънце“, може да опитате с друго. Колко още момчета викат на приятелките си така! А колко са викали на вашата така! На мен дори вече ми звучат обидно! „Принцесо“. Защото си глезена и не можеш да вършиш нищо сама. „Сърчице“. Сякаш ти идва да я заровиш на 6 метра под земята. „Слънце“. Защото като я гледаш дълго, те болят очите. Защо не „Луничке“? Защото осветява тъмната нощ и изслушва тайните ти. Или пък „солчице“. Защото ти овкусява живота. Звучат странно, нали? Може би дори смешно. Но ви уверявам, че са по-добре, отколкото еднаквите клиширани прякори. Викнеш ѝ „Хей, захарче“ и се обърне цялата стая...

И вместо ресторанти, заложете на сигурно. Поканете я у вас. Купете храна - имам предвид чипс, хрупанки и солети. А, и шоколад! Га-

рантирам, че ще я направи много по-щастлива от скариди, например. Играйте на „Не се сърди, човече“. Ударете някое караоке. Бийте се с възглавници. Изгледайте някой филм (имам предвид истински филм, знам за какво си мислите, още сте малки). Просто я забавлявайте. В ресторанта няма да може да чуе разваления ви испански. Няма да може да се смее. И дори не се обличайте специално. Смокинги, ризи, или пък дънки. Просто някой анцунг и възможно най-смешната тениска. Ще се почувства много по-специално!

И действайте! Ако сте истински влюбени, ще бъдете изобретателни. Не бъдете типичната клиширана двойка, на която всички тайно се смеят. Покажете оригиналност, така показвате по-силна любов. И всички около вас ще се възхищават на прекрасната млада двойка! Покажете, че любовта не е само еднообразие. Покажете я така, както я чувствате – силна, необратима и специална. Покажете я, за да мога и аз, и още много други момичета, да не се отчайваме от нея! За да може следващият Свети Валентин да бъде по-специален за вас, а аз да мога да мечтая по-реалистично, ако пак спре тока!

Зина Махмудова 9б

Образованието е инвестиция, а не задължение

Ако сте гледали сезон 2018 на предаването „Фермата“, няма как да не ви е направил впечатление един човек – Георги Янков, 29-годишният патриот от Пазарджик. Той има всичко – остър ум, чувство за хумор, образование, добра кариера, щастливо семейство, но още с влизането си в предаването сподели мъката си от това, че почти всичките му роднини са в чужбина. Защо? Това е и моят основен въпрос? Защо младите образовани хора не останат да градят в България, защо поне не направят опит да се завърнат от чужбина след време? Възпитани ли сме, познаваме ли историята си, имаме ли бъдеще в България... На тези въпроси ми отговори Жоро, както всички го наричат.

- Променихте ли се с участието си във „Фермата“, или само доказате какъв човек сте?

- Вярвам, че доказах и показах на хората що за човек съм. За промяната мисля, че сега обръщам още повече внимание и време на малките неща в живота, малко по-сдържан съм, а и липсата, която изпитах от това, че бях далече от дъщеря ми и съпругата ми, ме накара да се замислям за свободното си време и това, как го ползвам.

- Кой е най-ценният практически урок, който получихте? А нравствен?

- Кожарството определено ми беше най-ценният практически урок. Радвам се, че се докоснах до този занаят и всеки път, когато погледна към мъничките цървулки, които направих във фермата, се усмихвам непринудено.

Александра ми даде много ценен урок, а именно да си избирам „битките“ и да вкарвам енергия само когато си заслужава. Да не споря с глупци, когато ефект няма да има, и да си пестя думите за нещо, което си заслужава.

- С влизането си в предаването заявихте, че не бихте се преместили в чужбина и не подкрепяте емиграцията. Общувайки с отбора на емигрантите, успяхте ли да се съгласите с тяхната гледна точка? Повлияхте ли си взаимно?

- Не съм си променил мнението за емиграцията. Продължавам да твърдя, че един можещ и знаещ човек е по-ценен тук, отколкото в чужбина. И щом аз мога и успявам в България, значи и другите могат. Мисля си обаче, че повлиях ме доста хора от групата на емигрантите. Факт е, че доста от тях си останаха тук, в България, а всички останали вече имат ясен план, кога и как ще се приберат.

- Познаваме ли историята си? В какви моменти започваме да се обръщаме към нея?

- За съжаление историята се познава само от хората, които са възпитани по този начин. Когато в едно семейство се говори за това, и детето ще израсне с ясна представа, че това е нещо важно за едно адекватно самосъзнание и морално покритие. За още по-голямо съжаление е фактът, че се правим на знаещи и това е жалко и дори наранява хората, когато се даде трибуна на един неук.

- Защо според Вас честваме дните, в които са загинали героите ни, а техните рождени дати забравяме?

- Нямам обяснение, но е факт, че тази година на Йордановден в Калопер на мъжкото хоро имаше десетки пъти повече хора, отколкото на честването на рождението на Христо Ботев.

- Защо все по-често възприемаме Националния празник, Деня на

славянската писменост, Деня на будителите като един почивен ден?

- Това е отново въпрос на възпитание. Кариерата е на преден план в днешно време и хората не честват националните празници, а ги „прекарват“ в почивка.

- Ако на 3 март трябва да си помислим за едно важно нещо, какво трябва да е то?

- Напоследък се сещам за всички чужденци, които са ни помогнали в онова време. За всички онези, които след подписването на Санстефанския мирен договор се местят в България и оставят следи, които и до ден-днешен радват очите ни и засищат сетивата ни. Мърквичка, братята Прошекови, Джеймс Баучер и още много други са се отдали на тази красива страна.

- Как виждате страната ни след 20 години? А след 50?

- Смятам, че България е в икономически подем и след 20 години тук ще е по-прекрасно от всякога. Мисля обаче, че стандартът на живот ще стане най-висок на Балканите. Заплатите ще продължават да растат, но и наемите и цените на храната респективно със заплатите. Чуждите инвестиции са отговорни за това и ние можем само да сме щастливи, че се отварят нови и нови работни

места.

- С какво се занимавате към днешна дата? Удовлетворен ли сте от работата си?

- И сега, както и преди, работя за голяма корпорация, която оперира като дистрибутор на IT продукти и услуги. Продавам поддръжка на мрежови продукти и инфраструктури. Обичам си работата, чувствам се значим, но и аз съм много самокритичен и за пълно удовлетворение почти никога не говоря! – „хахаха“

- Имам усещането, че все повече образовани хора, например с професионална ориентация в IT сектора, започват да се връщат в България? Има ли наистина такава тенденция?

- IT секторът даде ужасно много на българския пазар и неговото развитие. Смятам, че благодарение на доброто заплащане много хора се върнаха и заживяха тук. Аз имам

много приятели, които се върнаха от чужбина и заживяха тук, и не говоря само за София. Ще дам един пример за полезното присъствие на IT сектора у нас:

Един буует (търговец) в IT и същият в ХВП или ХоРеКа имат много сходни функции. Разликата е, че в IT индустрията се изисква чужд език, а в ХВП и ХоРеКа на местно ниво не се изисква език, но пък е предимство. Ако заплатата на търговеца в IT се повиши, а това се случва непрекъснато заради динамиката на тази индустрия, ще се повиши заплатата и в другите две индустрии, изброени горе. Огромните офиси, запълнени с аутсорс компании, и фабриките за производство дават работа на фирмите за поддръжка, хигиенисти, кетъринг и вендинг услуги. Напоследък навлизат и допълнителни услуги, обслужващи големите фирми, като масажни услуги в офиса, фитнес услуги, паушални цени за туризъм и тиймбилдинг и още много други.

- Какъв призив бихте отправили към участите?

- Учете! Учете, защото е готино да си умен и интелигентен. Човек може и да е кадърен, но когато е прост и неук е грозно. Учете, крадете знания, защото сега са безплатни. После ще започнете да си ги купувате в буквалния смисъл на думата. Образованието е инвестиция и трябва да се разглежда като инвестиция, а не като задължение. След време ще започнете да инвестирате пари и време, за да учите, а сега ви се отдава възможността да го правите, докато ходите на училище.

- Благодаря за това интервю!

Камелия Григорова 11б

Творчески приключения

Споделено пространство за мислещи

Тема с продължение

Искам да бъда себе си

Когато кажете „Искам да бъда себе си”, предполагам, че имате предвид да бъдете истински, да казвате това, което мислите и чувствате, да не позволявате на чуждо влияние да променя вашите навици и мислене. А как е възможно да стане това? Как е възможно да бъдете себе си, като въпросното Аз е променлива величина. Всяко човешко същество мисли, чувства и извършва дадени действия. Попада в различни ситуации, общува с различни хора. И във всяка ситуация той постъпва адекватно, държи се различно или мисли различно. Може би ще оспорите, че вътрешният свят на човек е само негов и не може да бъде повлиян!? Дали?!

От раждането, та до въпросната възраст, на която сте, ви се случват различни неща. Тези събития ви променят. Срещате се с хора и те ви променят. Не виждате ли как се държат другите и не попивате ли от техните действия? Или пък не се ли пазите от делата, които сте видели у някого друго и не ви се нравят? И как може да бъдеш себе си, тоест константа, когато си подложен на непрестанно влияние? Може би под „себе си” искате да кажете, че трябва да постъпвате така, както вие смятате за най-добре, без да се съобразявате, че ще се изложите пред познатите си. Но донякъде трябва да се съобразяваме и с мнението на другите, а и със самите обстоятелства, да пазим тяхното достойнство.

Ако двама ваши приятели се карат и искате да защитите и двамата, макар да имате мнение, че само един от тях е прав. Няма да се скарате с близък приятел 1 заради близък приятел 2, нали? Дори да не подкрепяте неговата гледна точка. Може да сметнете примера ми за некоректен, ала според мен няма как човек да действа като себе си. Може само да мисли като себе си, което пак може да не е много себе си, ако сме под афект например. Докато човек расте, се

променя.

Предполагам сте посещавали театрални постановки. Наблюдавали сте как актьорите сменят настроенията, действията си, говора си, превъплъщават се в някого друго. Влизат под кожата му и пресъздават как някой би подхождал в различни ситуации. Слагат маски. Маски, каквито носи и всеки един от нас в ежедневието ни. Тъжни, весели, отчаяни, виновни, притеснени и какви ли още не. А емоциите на човек също са фактор той да действа по различни начини. Те го подтикваат да бъде променлив. Целият свят е сцена и всички ние сме актьори, е казал Шекспир. Според мен е бил напълно прав. Играем своите роли в живота си, който е един огромен маскарад. Веднъж показваме добрите си маски, друг път - лошите. И това ни помага да се приспособяваме. А и да се развиваме. Адаптацията е част от човешката природа, инстинкт, който не може да променим, като отделно и инстинктите, и навиците ни влияят на нашето вътрешно и външно Аз.

При толкова много аспекти, мислите ли, че един пъзел може да бъде подреден целият. Невъзможно е да наместите част от пъзел с бяла мечка върху пъзел с

кученца. Вътре в нас бушува буря от фактори, затова човекът е най-сложната наука, той не може да бъде разбран. Не може да бъде изследван така лесно, както животните например. Той е непредвидим точно заради тези си вечни различия. И затова според мен не може да бъдем себе си. Няма нещо като „себе си”. Да, има Аз, но това Аз се променя, расте и върви напред. Развитието е важно и опасно. А да бъдем различни и индивидуални, е един от най-интересните ни и неразгадаеми таланти.

Мислите, чувствата и действията ни текат като водите на бурна река - непредвидими и неудържими. Понякога излизат от коритото си, заливат, вредят, а след това се укротяват... Не можеш да се изправиш срещу тях. Надявам се, че следващия път, когато кажете, че искате да бъдете себе си, ще помислите. Ако светът е сцена, решавам да играя ролите си добре, без да се насилвам да бъда еднотипен персонаж. Ще развивам своите игрални умения и ще добавям нови и нови в колекцията си. Няма да казвам, че ще бъда себе си, а ще бъда различна всеки ден и ще се гордея с това.

Християна Тасева 10в

„Злото е нетрайно, доброто е господар на човешкото сърце” – Елин Пелин

Добро и зло

За изконната опозиция и вечната битка между бялото и черното

Още в детството, заспивайки с приказките на майките ни, започваме да разбираме колко вечна е борбата между доброто и злото. Но какво значи добро? Това е нещо светло, леко и приятно, ласкателно като майчина прегръдка, която облекчава болката и страданието, лекува раните, изцелява тялото и душата.

Човешката доброта е способна да спаси нашия мир. И ако всички добри сърца се слеят в едно, то тази безкрайна любов като щит ще опази планетата ни от зло.

За съжаление, в повечето случаи хорските души са подвластни на изкушения. Те все по-дълбоко потъват в пороци. Всеки иска добро отношение, но нищо не дава в замяна. Добрите дела често са показни - за отчет, за пред телевизионните камери или просто за да се изпъкне пред другите. Алчността изяжда човешките души. Изтъканата от завист, гордост, самолюбие и ненавист мрежа на злото оплита сърцата и замрежда очите.

Как да преборим злото? Трябва да се научим да чувстваме болката на страдащия, да виждаме с очите на слепия, да чуваме с ушите на глухия и да плачем със сълзите на нещастния. Нека пропуснем през себе си и радостта, и скръбта на другия човек, за да разделим с него наполовина душата, препълнена с емоции. Не отблъсквай бездомно куче, не подминавай нисшия, не обръщай гръб на про-

сещия за помощ. Помогни с каквото можеш! Подкрепи просто с добри думи и се старай да живееш според поговорката: ”Прави добро и то ще ти се върне.”

Вечният спор между доброто и злото – това е война на тъмните и светлите сили. Само че тази битка не се води на бойното поле, а в човешките сърца и души. И даже ако на жизнения кръстопът злото успее да те съблазни, винаги можеш да си кажеш “Не!” и да станеш малко по-добър. Безкористните добри постъпки на хората ще те убедят в правото на изборния път.

В повечето приказки, филми и романи доброто побеждава злото и това винаги ще ни радва. Докато в живота ние търсим оправдания за своите лоши постъпки, разсъждавайки за превратностите на съдбата. Преднамерено си затваряме очите за проблемите, засягащи обкръжаващия ни свят. Но за да разрешим вечния спор между доброто и злото, ни е необходимо не да променяме света, а себе си. Просто е - нека изплуваме от водовъртежа на порочните страсти, да се обърнем към миналото, да се замислим за бъдещето и да си създадем приоритети.

В момента, в който доброто победи, ще настъпи умиротворение. Вярата в Бога, в справедливостта, в човечността и милосърдието ще напълнят душите ни с нов смисъл.

Владимира Височкова 9в
есе по философия

Борбата с вятърни мелници

Често в живота ни се налага да се борим с вятърни мелници, тоест с невъзможното, непостижимото. Живият пример за това е Дон Кихот – е, не напълно жив, но достатъчно пълнокръвен герой, достоен за пример. Харесвам по-скоро Алонсо Кехана, човека, който не се страхува да бъде себе си, вярва в „невъзможното”, има смелостта да се превърне в Дон Кихот, бори се въпреки всичко и всички. Животът е вятърна мелница, която се задвижва от нашите мечти. Колкото по-трудно достижими са те, толкова по-силно се върти тя, а по пътя ни се появяват много пречки, понякога изглеждащи непреодолими. Подобно се върти и мелницата в очите на героя на Сервантес. Въпреки физическата си невъзможност да я победи, Дон Кихот се бори докрай. Изправя се отново и отново, не се отказва от целите си, колкото да са смешни и глупави те в очите на хората. Това е доказателство, че и в живота на всеки един от нас се случват неща, завършващи с трагичен край. Дори това не е причина да се откажем, а напротив да продължим да се борим все повече, защото труд-

ното е най-хубаво. Животът е така устроен, че не всичко, което желаем, се случва по най-лесния начин, а най-голямата ни грешка е, че почти винаги се отказваме, заради обстоятелствата. Това е, защото се страхуваме от последиците. Животът е борба – борба за мечтите, за любов, за внимание, борба да докажеш себе си. Всичко останало се постига по един или друг начин по-лесно, за разлика от мечтите. Човек е роден да мечтае, да се бори и да се учи да се справя с всяка трудност. Да се бориш за мечтите си, означава да се бориш и със самия себе си. Например аз, свикнала съм да не вярват в мен, но не се отказах и до днес. Не се отказах да се боря за себе си. Всеки ден осъзнавам колко е трудно да изградиш себе си като личност, като един осъзнат човек, който един ден да се гордее, че е постигнал нещо съвсем сам. За мен най-важно е аз да повярвам в себе си и в способностите си, защото всичко е деветдесет и девет процента труд и един процент талант. Бориш ли се докрай, всичко можеш да постигнеш, колкото и невъзможно да се вижда

то в чуждите очи. Въпреки че самата аз понякога се опитвам да бъда реалист, не успявам, защото се страхувам. Страхувам се от това да си кажа „невъзможно е за мен” и просто така да се откажа. Има и моменти, в които човек се чувства толкова наранен и безпомощен, че му идва да зареже всичко, за което се е борил. Научих се да преодолявам всички тези моменти, защото, ако мъката превземе душата, оттам нататък сигурно е, че всичко ще бъде черно. Първо ние самите трябва да оценим себе си, да повярваме, че ще успеем. Животът не е научен факт, за да е сигурен. Самата аз не съм сигурна дали ще успея да сбъдна „невъзможната” си мечта, но ще се боря

Миг свобода

На прозореца съм още – шепна своите мечти, а отвън ме слушат само безкрайно малките, безброй звезди.

Да мечтаеш - скъпо не струва щастieto с пари не се купува. А това не стига ли да сме щастливи? Не, не стига. Прави ни страхливи.

Мечтай смело, не се бой, страхуваш се, кажи от кой. Никой няма право да те спира – който не мечтае, той умира.

Времето не спира да лети, не чака те да сбъднеш своите мечти. Със тях не би могъл да промениш това, що съдбата вече ти предначерта.

Те са просто като избавление от това наше ежедневие, в капана на живота сме попаднали миг на свобода така сме си откраднали.

докато мога, дори накрая да се разочаровам. Сигурно е, че един ден ще осъзная своята неподобяваща тази на Дон Кихот лудост. Знам само, че няма да съжалявам, а ще се гордея със себе си за това, че съм опитала да преборя невъзможността. Борете се с вятърната мелница, задвижвана от мечтите ви. Колкото по-бързо се върти тя, толкова

Истински живот

Има ли живот и след смъртта? Там дали се случват чудеса? Хората дали са по-добри, а познават ли големите злини?

Може би там всички са щастливи, няма тъжни и унили. Ако някога заплачеш само, до теб ще е приятелското рамо.

Лъжата може би не съществува. Наранената душа не се лекува с празни обещания и думи. Думите са равностилни на куршуми.

Там не е клише да си човечен, далеч по-важно е да си сърдечен. Да даряваш любов тук и там, защо ни е толкова трудно, не знам.

А всъщност може да успеем, ако се научим да живеем, ако преглътнем онова, което ни пречи да превърнем думите в дела.

Цветелина Тикова 10б

повече ще ви накара да се стремите да я преборите. И ако, дал Бог, я преборите, голямо щастие и удовлетворение ще изпитате накрая. Борби много, мечти - също, но една от тях ще бъде най-силна – тази, „невъзможната”. А колкото до мен, позволете ми да бъда Дон Кихот или поне да се опитам!

Даяна Пенкова 10в

Пуризм

На лов за чуждици в 36 и 37 брой на нашия вестник

След като се стремим да опазим родното и езика си и го смятаме за свой дълг като репортери, употребата на чуждици във вестника е недопустима. Прочетох внимателно 36 и 37 брой на нашия вестник и смятам, че има върху какво да се замислим.

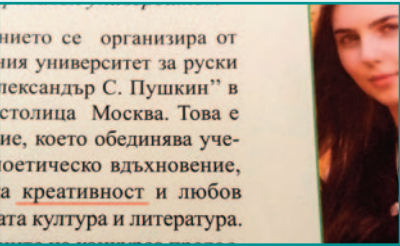
Брой 36

Съвсем неоснователна е употребата на чужди думи, когато имаме български съответствия. Помислете върху това, което забелязах.

- без сантимент – без излишни чувства;

- креативност – изобретателност или където не е подходящо може да се замени с творческо мислене;

- уикенд – в определени случаи и аз използвам тази дума, но тук

съвсем спокойно може да се напише почивни дни. Трябва да учим малките да уважават родните думи и да различават чуждиците от заемките.

- старт – и тази дума съм я използвала в определени случаи,

но в този може да се замени с начало;

- мистър – господин. Знаете ли, винаги съм се дразнела, когато в преводите на някой филм кажат мистър или мисис вместо господин или госпожа, госпожица. Колкото и да не им харесва на младите как звучи, това е българската дума.

- ментор – преведено от английски означава наставник, и лидер – водач. Ако не Ви се струва добре в статията на Мерилин да пише водач, това може да се замени с начало на класацията или нещо подобно.

Брой 37

-провокиране – предизвикателство, подстрекателство, подбуждане, дързост, наглост, предизвикване, дразнене, раздразване.

- инициатива – начинание;

- приоритет – предимство, преимущество;

- реализира, реализирате – изпълни/те, осъществи/те, постигне/те;

- кауза – дело;

- амалгама – смес, смесица;

- шоу – представление, зрелище, в определени случаи и шествие (Макар че не можем да променим името на предаването);

- премиера – откриване;

- критерий – закон, норма, правило, образец, равнище, ниво;

- контакт – общуване (Имаше много други думи, с които можеше да се замени, но в случая във вестника, тази ми се стори най-подходяща);

- наивност – лекомислие, просто-душие;

- публикувана – отпечатана, издадена (С голямо недоволство открих същата дума в една от статиите си, където препоръчвам коледни книги. Трябва да съм внимателна с копирането и създаването на текст);

- парадоксално – неестествено, особено (Някои биха го заменили с абсурдно, но няма да е добре, защото тази дума също е чуждица);

- оригинален/оригиналност – истински/истинност, първообразен/първообразност, неподправен/неподправеност, своеобразен/своеобразност, чудат/чудатост;

- стил – начин. „Всеки има свой стил.“, „Всеки има свой начин на обличане.“;

- статут – устав, правилник, положение;

- декор, декорация – украса, украшение, премяна; в други случаи – сцена, среда(Но защо ги смятам за проблемни чак сега, а не докато пишех статията си...);

- иновативните – нововъведени;

- интелект – разум, ум, разсъдък, мисъл, мисловна или умствена способност;

- мотивирана – подтикната;

- приоритет – предимство, преимущество(В случая с храната, мисля, че думата е използвана неправилно);

- максимално – в случая във вестника е подходящо да се замети с „до краен предел“;

- ситуацията – положението, състоянието, обстоятелството;

- ентусиазъмът – възторгът, въодушевлението, увлечението;

- нестандартен/нестандартно – неспазващ/о условностите, не-обикновен/о;

- амбициите – стремежите;

В едно от писмата до Дядо Коледа и в една от статиите срещнах думата „тийнейджър“, но не съм я включила в списъка, защото единствената подходяща дума, с която намерих да я заменя, е „юноша“, но тя се използва само за момчета. *Предавания, подаръци и петица* не са чуждици, но са пренесени грешно.

Случаят с „рейтинг“ е сложен, защото никой от отделните думи не ми се вижда подходяща, а и значението на чуждицата е обединение от тях.

1. Ранг.
2. Оценка.

3. Брой на привърженици, слушатели, зрители като признак за известност.

Ние сме гостоприемнен народ, но нека бъдем по-подозрителни и отговорни, когато широко отваряме вратите си за чуждите думи!

Нека пазим самобитността и красотата на родната си реч!

Елица Борисова 8б

Мнението на Елица, разбира се, е крайно, но е удобен повод всички да се замислим за своята устна и писмена реч. Очакваме вашите мнения по повдигнатите въпроси, а и бихме били много доволни, ако и вие, уважаеми читатели, сте толкова критични и взискателни към своите текстове. За мнения по повдигнатите въпроси пишете на адрес: el_vestnik@abv.bg!

"Начинът, по който се обличаш, е начинът, по който представяш себе си пред света, особено днес, когато човешките контакти са толкова бързи. Модата е мигновен език."

Миуча Прада

Модни тенденции за сезон пролет/лято 2019

Неотдавна изпратихме 2018-а година. Тя бе съпътствана от доста интересни идеи и смели решения от страна на модната индустрия. Дизайнерите от цял свят ни дадоха възможността да се докоснем до тяхното въображение и да покажем своята индивидуалност чрез творенията им. Време е да приветстваме 2019-а година и да видим с какво би могла да ни изненада тя.

Още от миналата година експанзивните неонове цветове са широко разпространени в света на модата, а през 2019-а година все по-често ще ги виждаме навсякъде около нас. И като сме на вълна "ярко и забележително", няма как да не се отбележи, че пайетите, които през последните няколко години се налагат като абсолютен хит, отново ще бъдат на мода.

Романтичните ситни плисета ще намерят мястото си в тоалетите на много момичета още от пролетта.

Ще ги виждаме както на дълги до глезена, така и на къси поли. Те определено биха придали фееричност на визията ви, затова - възползвайте се от елегантността им. Друго много женствено модно решение са воалите и всичко, направено с тях. Късите карирани поли с висока талия, в комбинация с нещо семпло, също ще бъдат често явление тази година.

Определено 2019-а може да се нарече година на смелите идеи. Принтовете на цветя ще запазят своето място в гардеробите ни, но

ще бъдем свидетели и на нещо доста „по-грандиозно“ - различни шарки и мотиви, странни съчетания на дрехи(поне според мен), доста орнаменти и акварелни шарки. Всичко това ще бъде придружено от масивни и многослойни бижута и малки, но компактни и удобни чантички.

Ето и кои ще са най-актуалните цветове за сезон пролет/лято 2019. Неутралните тонове ще запазят популярността си, а червеното, яркото жълто и всички възможни нюанси на кораловото ще бъдат водещи за множество дизайнери.

Дрехите в стил сафари ще се насатят удобно в колекциите на някои от най-известните марки. Кожените дрехи отново ще са на дневен ред и редовно ще забелязваме, че и от дънков плат може да се изработи абсолютно всичко. Може би най-вълнуващите събития от пролетта са

абитуриентските балове. Месеци по-рано започва трескава подготовка за този така вълнуващ ден.

Навсякъде виждаме красиви рокли и изобилие от цветове, блясък, материи и високи токчета. Момичетата, на които предстои да вземат трудното решение, как да изглеждат ослепително в деня на бала, могат да се възползват от следващите няколко реда. Най-разпространените и предпочитани цветове за бални рокли тази година ще бъдат лилаво, жълто,

розово, тюркоаз, синьо, както и цвят на морска вълна. Класическото черно отново е на мода. Украсено с кристали, пайети и бродерии, то дава на всяко едно момиче усещане за женственост и елегантност. Сред най-предпочитаните ще бъдат дългите рокли, които по прекрасен начин подчертават тържествеността на събитието. Не избирайте тежки тъкани и сложни модели, заложете на семплото и естествено излъчване. Комбинирайте с елегантни, но прости аксесоари.

Въпреки изобилието от модни идеи, не забравяйте, че най-важното не е да следвате най-новите тенденции, а да показвате своята индивидуалност чрез дрехите, които носите. Затова не се притеснявайте да експериментирате или просто да носите това, което знаете, че ви харесва. Важно е да се чувствате красиви, но не се увличайте по тенденциите...

“Не позволявай на модата да те притежава, а сам реши кой искаш да бъдеш, какво искаш да изразиш с начина, по който се обличаш и по който живееш.”

Джани Версаче

Илейн Иванова 10в

Хороскоп

Овен - За да не изпитате излишни разочарования, действайте според обстоятелствата. Действайте при отлична организация и без каквото и да било забавяне. За да успеете да извлечете ползите, на които се надявате, трябва да сте наясно за намеренията си.

Телец - Погрижете се за своята емоционална устойчивост. Създайте си нагласата на човек, който знае какво иска и как да постига целите, които си поставя. Действайте съвестно и без бавене, избягвайте да поемате рискове, които биха могли да имат негативен ефект върху стабилността ви във всички житейски направления.

Близнаци - Стабилността ви в професионалната сфера е въпрос на личен избор! Погрижете се делата ви да следват естествения си ход, но не се колебайте да поемате известни рискове, ако това ще гарантира успеха на инициативите ви.

Рак - Ще се открие възможност да се заемете с реализирането на задача, която може да гарантира сигурността на предприетите от вас инициативи. Стремете се да водите активен социален живот, тъй

като установените от вас контакти ще ви влияят позитивно.

Лъв - Отстоявайте материалните си интереси и позициите си. В случай че се наложи да предприемете определени рискови ходове, то на всяка цена трябва да преодолеете собствените си страхове и съмнения. Отдайте се на любимо занимание.

Дева - Твърде вероятно е много от вас да започнете работа по проект, който може да ви гарантира успех. Старайте се да обмисляте добре инициативите си и най-вече да избягвате и най-малките рискове, които биха могли да възникнат поради закъснение или неизпълнение на вече планираното от вас в професионалната или в личната сфера.

Везни - В процеса на работа обръщайте внимание на дребните детайли. Поставете на дневен ред обсъждането на въпроса за гаранциите за материалната ви сигурност. Мнозина ще получите сериозна подкрепа от страна на високопоставена особа.

Скорпион - За много от вас ще бъде изключително трудно да се справяте с предизвикателствата, изпречващи се по пътя ви. На първо място е

важно да поставите под контрол слабостите си и да ги превърнете в свои позитиви.

Стрелец - На някои от вас ще ви бъде изключително трудно да наложите умерено темпо на работа, особено ако има да изпълнявате множество отговорности. Постарайте се да намерите баланса между задълженията си в училище и забавленията.

Козирог - Реализиране на инициативите, които сте подели, но се старайте да не се поддавате на манипулативното влияние на приятели. Когато работите, следвайте предварителните си планове. В любовта избягвайте да изпадате в крайности!

Водолей - Ако се съсредоточите, ще успеете да изпълните задълженията си на училище и в същото време ще сте готови да поемете отговорности в личен план. На част от вас ви предстоят сериозни промени в дома.

Риби - Преследвайте неотклонно целите си - и професионалните, и материалните. И не се колебайте да правите компромиси. Постарайте се да реализирате личните си намерения!

Йоана Кирилова 12а

Смях в класната стая

Връщат тестове. Ученик:

- Аз имам 6...

- Да бе!

- ...точки.

Час по история. Господинът:

Погледнете фигура едно. Това е много известна картина. Кой я е рисувал?

Мълчание. Той помага:

- Леонардо...

- ...ди Каприо.

Госпожата:

- Айде стига сте говорили!

- Ма ние не говорим!

- Аа! Така ли?! Вече другояче му викате! Изостанала съм! Съжалявам, ваканцията празнувах, не съм учила.

Ученик:

- Ми то и ние така...

Учителката пита:

- Някой ще ходи ли на състезанието?

- Плаща ли се? - интересува се някой.

- Не.

-Еее!... Еми значи няма да ходя!

Физика. Учителката предупреждава:

- Да не виждам телефони! Че ще видите как летят! Вашите не знаят телефони с какви екстри са ви купили!

Ученик:

- Демонстрация на свободно падане, равноускорително, без начална скорост.

Говорим за вредата от тютюнопушенето.

- Госпожо, Вие пушите ли?

- Не.

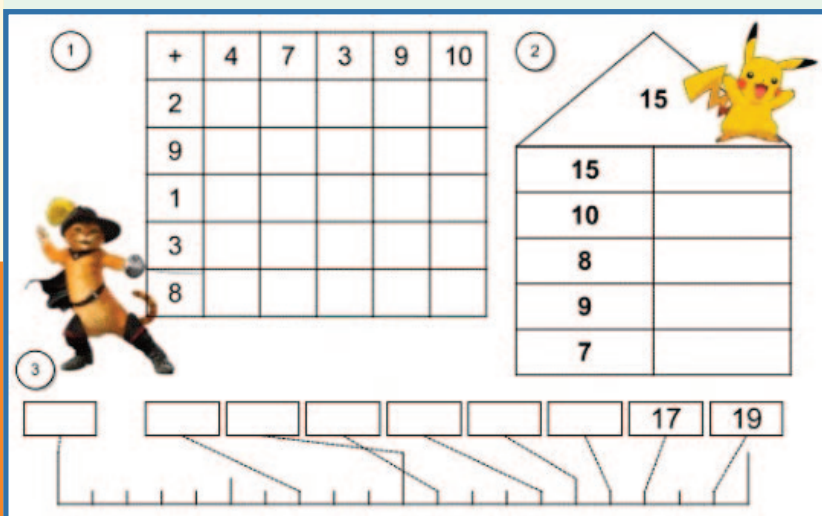
- Защо?

- Смятам, че всеки човек има правото да избира своята форма на самоубийство. Аз избрах да съм учител...

Час по химия. Началото на девети клас. Забравили сме половината периодична таблица и кога се използва долен индекс, но преписваме от дъската:

- Госпожо, оная двойка ей там главна ли е?

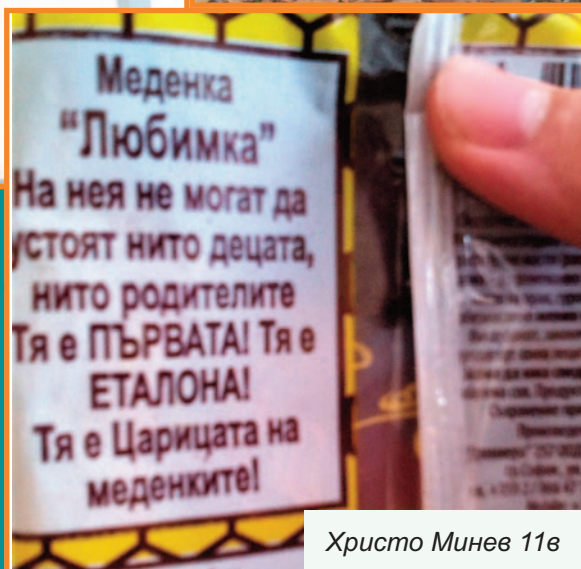
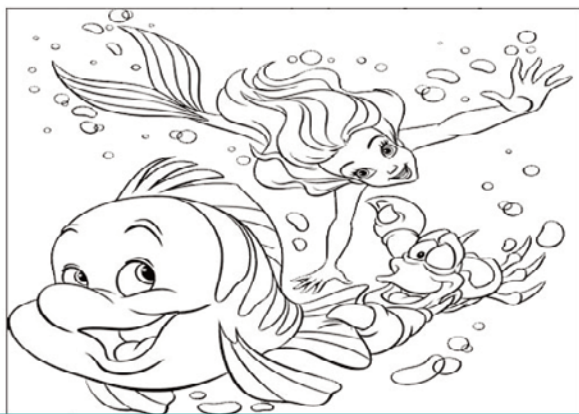
Зина Махмудова 9б

Открий грешката

Открийте петте разлики

Христо Минев 11в

Редакционен екип

Иван Жунтовски, Йоана Кирилова, Виолета Антонова, Камелия Григорова, Анна Стайкова, Християна Тасева, Миглена Бурова, Илейн Иванова, Виктория Енева, Зина Махмудова, Елица Борисова

Предпечат - Йончо Йончев

Редактор-консултант - Радинка Иванова

гр. Плевен ул. "Иван Вазов" № 46, тел.: 064/822 280

el_vestnik@abv.bg; suivanvazov.com

Броят е редакционно приключен на 24.02.2019г.

Издава: ЛАБЕЛ ООД - гр.Плевен

Предпечат: FFDprepress.com

Печат: FFDprint.com

Хартия: www.ema-bg.com

Тираж: 1000

Средно училище “Иван Вазов” - гр. Плевен

УЧЕБНА 2019 / 2020 ГОДИНА ПРИЕМ В ОСМИ КЛАС

По Наредба №10 на МОН от 01.09.2016 г. за организация на дейностите в училищното образование (обн., ДВ, бр.73 от 16.09.2016 г., изм. и доп., бр.12 от 03.02.2017 г., изм. и доп. бр.46 от 09.06.2017 г., изм. и доп., бр.77 от 26.09.2017 г., изм. и доп., бр.48 от 08.06.2018 г., изм. и доп., бр.82 от 05.10.2018 г.)

1. Прием в пет паралелки с интензивно изучаване на английски език:

1.1. Една паралелка с профил „Хуманитарни науки“:

- 1.1.1. Брой ученици – 26;
- 1.1.2. Профилиращи предмети – **български език и литература, история и цивилизации, английски език, информационни технологии;**
- 1.1.3. Форма на обучение – **дневна;**
- 1.1.4. Срок на обучение – **5 /пет/ години;**
- 1.1.5. Приемане чрез конкурс с полагане на приемни изпити по **български език и литература и математика;**
- 1.1.6. Балообразуване – три пъти оценката от изпита по **български език и литература** + оценката от изпита по **математика** + оценките по **български език и литература и история и цивилизации** от свидетелството за основно образование – **максимален бал 500 точки.**

1.2. Една паралелка с профил „Обществени науки“:

- 1.2.1. Брой ученици – 26;
- 1.2.2. Профилиращи предмети – **география и икономика, история и цивилизации, английски език, информационни технологии;**
- 1.2.3. Форма на обучение – **дневна;**
- 1.2.4. Срок на обучение – **5 /пет/ години**
- 1.2.5. Приемане чрез конкурс с полагане на приемни изпити по **български език и литература и математика;**
- 1.2.6. Балообразуване – три пъти оценката от изпита по **български език и литература** + оценката от изпита по **математика** + оценките по **география и икономика и история и цивилизации** от свидетелството за основно образование – **максимален бал 500 точки.**

1.3. Една паралелка с профил „Природни науки“:

- 1.3.1. Брой ученици – 26;
- 1.3.2. Профилиращи предмети – **биология и здравно образование, химия и опазване на околната среда, английски език, информационни технологии;**
- 1.3.3. Форма на обучение – **дневна;**
- 1.3.4. Срок на обучение – **5 /пет/ години**
- 1.3.5. Приемане чрез конкурс с полагане на приемни изпити по **български език и литература и математика;**
- 1.3.6. Балообразуване – оценката от изпита по **български език и литература** + три пъти оценката от изпита по **математика** + оценките по **биология и здравно образование и химия и опазване на околната среда** от свидетелството за основно образование – **максимален бал 500 точки.**

1.4. Една паралелка с профил „Софтуерни и хардуерни науки“:

- 1.4.1. Брой ученици – 26;
- 1.4.2. Профилиращи предмети – **информатика, информационни технологии, английски език, математика;**
- 1.4.3. Форма на обучение – **дневна;**
- 1.4.4. Срок на обучение – **5 /пет/ години;**
- 1.4.5. Приемане чрез конкурс с полагане на приемни изпити по **български език и литература и математика;**
- 1.4.6. Балообразуване – оценката от изпита по **български език и литература** + три пъти оценката от изпита по **математика** + оценките по **български език и литература и математика** от свидетелството за основно образование – **максимален бал 500 точки.**

1.5. Една паралелка с профил „Икономическо развитие“:

- 1.5.1. Брой ученици – 26;
- 1.5.2. Профилиращи предмети – **математика, география и икономика, информационни технологии, английски език;**

1.5.3. Форма на обучение – **дневна;**

1.5.4. Срок на обучение – **5 /пет/ години;**

1.5.5. Приемане чрез конкурс с полагане на приемни изпити по **български език и литература и математика;**

1.5.6. Балообразуване – оценката от изпита по **български език и литература** + три пъти оценката от изпита по **математика** + оценките по **математика и география и икономика** от свидетелството за основно образование – **максимален бал 500 точки.**

2. График за организиране приемането на учениците:

2.1. Провеждане на тестове по:

1.1.1. Български език и литература – **17 юни /понеделник/;**

1.1.2. Математика – **19 юни /сряда/;**

2.2. Обявяване на оценките от приемните изпити – **до 27 юни /четвъртък/;**

2.3. Подаване на документи за участие в първи етап на класиране - **от 3 юли /сряда/ до 5 юли /вторник/;**

2.4. Обявяване на списъците с приетите ученици на първи етап на класиране – **до 11 юли /четвъртък/;**

2.5. Записване на приетите ученици на първи етап на класиране или подаване на заявление за участие във втори етап на класиране – **до 16 юли /вторник/;**

от 8.00 до 16.00 часа , стая №314-кабинет на директора;

2.6. Обявяване на списъците с приетите ученици на втори етап на класиране – **до 18 юли /четвъртък/;**

2.7. Записване на приетите ученици на втори етап на класиране - **до 22 юли /понеделник/;**

от 8.00 до 16.00 часа , стая №314-кабинет на директора;

2.8. Обявяване на записалите се ученици и броя на незаетите места след втори етап на класиране – **на 23 юли /вторник/;**

2.9. Подаване на документи за участие в трети етап на класиране – **от 24 юли /сряда/ до 25 юли /четвъртък/;**

2.10. Обявяване на списъците с приетите ученици на трети етап на класиране – **до 29 юли /понеделник/;**

2.11. Записване на приетите ученици на трети етап на класиране - **на 31 юли /сряда/;**

от 8.00 до 16.00 часа , стая №314-кабинет на директора;

2.12. Обявяване на записалите се ученици и броя на незаетите места след трети етап на класиране – **на 1 август /четвъртък/;**

2.13. Попълване на незаетите места след трети етап на класиране и записване – **до 10 септември /вторник/.**

3. Необходими документи за участие в класиране:

3.1. Заявление по образец;

3.2. Копие от свидетелството за завършено основно образование.

При подаване на документите за участие в класиране учениците представят оригинала на свидетелството за завършено основно образование.

4. Необходими документи за записване:

4.1. Заявление по образц;

4.2. Оригинал на свидетелството за завършено основно образование.

Покана

Училищното ръководство на СУ „Иван Вазов“ очаква родителите на учениците, завършващи седми клас през учебната 2018/2019 година, на среща – разговор.

14 май /вторник/ от 18.00 часа, ст. 318 – зала "Европа"